

[Ανώνυμος]

Εσθήρ

Εβραϊκή παράδοση

Μετάφραση: Δ. Παπαρρηγόπουλος

Εθνική Βιβλιοθήκη, Αθήνα

ετ. Α', τχ. 97, 1 Οκτωβρίου 1868, σ. 6-9

ΕΣΘΗΡ

ΕΒΡΑΪΚΗ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ.

ΕΣΘΗΡ.

ΝΕΕΜΙΑΣ.

ΣΑΤΑΝΑΣ.

ΧΟΡΟΣ (νεανίδων και νέων).

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Κ ἦ π ο ς. Ἡ Ἐσθηρ κόπτει ἄνθη..

ΕΣΘΗΡ.

Ἄνθος θέλω· ἡ κοιλὰς δὲν ἔχει ἄνθη πλέον·
Ἵπῆρχον τόσα ἄλλοτε! Ζητῶ ματαίως τώρα!
Ζητῶ ἐν ἄνθος κάλλιστον· καθὼς αὐτὸν ὠραίων,
Καὶ ἡ κοιλὰς ἐστείρευσε κ' εἶν' ἔρημος ἡ χώρα.

Ὁ ἥλιος δὲν ἔκλινα; παρῆλθε τόσος χρόνος
Καὶ μόλις εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ οὐρανοῦ προσέη;
Δὲν ἀγαπᾷ ὁ ἥλιος, περιπλανᾷται μόνος,
Μὲ ἴσον βῆμα προχωρεῖ, διότι δὲν λατρεύει.

Λοιπὸν τρώνει ἀγαπῶ πολὺ τὴν Νεεμίαν;
Ποτὲ δὲν εἶπον πρὸς αὐτὸν λέξιν ἀγάπης μίαν·
Μὲ βλέπει καὶ ἐρυθριῶ καὶ κάθηται πλησίον,
Κ' ἐνίοτε τὸ ὄμμα του ὑγραίνεται δακρῦον.

Πλὴν τότε πᾶσα τ' οὐρανοῦ κρέσσεται νεφέλη,
Τὸ πᾶν μὲ νεὸν ἔνδυμα μαγευτικὸν κοσμεῖται·
Καὶ κάλλει ἡ καρδιά μου... πλὴν ποῦ ν' ἀπέλθῃ
[θέλῃ;
Ἔρω, μὲ εἶπον, ὁ παλμὸς αὐτὸς ἀποκαλεῖται

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Σατανᾶς. Ἐσθηρ.

ΣΑΤΑΝΑΣ.

Ἐσθηρ;

ΕΣΘΗΡ.

Τίς μὲ ἐκάλυσε; σὺ εἶσαι Νεεμία;

ΣΑΤΑΝΑΣ.

Εἶθε νὰ ἤμην· ὡς αὐτὸς νὰ ἠγαπώμην, κέρη

ΕΣΘΗΡ.

Τίς εἶναι;

(ὕπαχως).

ΣΑΤΑΝΑΣ.

Μὴ ἀναχωρεῖς· εἶναι στιγμὴ γλοκεῖα
Αὐτὴ καθ' ἣν ὁ ἥλιος κατέρχεται τὰ ὄρη.

Στολὴ τῆς εὐτυχίας σου ἡ ἀνοιξὶς δὲν εἶναι;
Δρέψε τὰ ἄνθη δι' αὐτὸν πρὶν αἰφνης μαρανθῶσαι·
Θέλουν εὐρὺν ὀρίζοντα, εὐρείαν νόκτα, γῦνα,
Οἱ πάσχοντες καθὼς ἐγὼ καὶ ὄσοι ἀγαπῶσι.

ΕΣΘΗΡ.

Δὲν ἔχεις κέρη, μετ' αὐτῆς τὸ κάλλος νὰ θαυμάσῃς,
Τὸ κάλλος τὸ μαγευτικὸν ἐαρινῆς ἡμέρας;
Ἴδε, ἐπὶ τὰ χρώματ' ἀκαλύπτουν τὰς ἐκτάσεις·
Δὲν δρέπεις ἄνθη πρὸς αὐτὴν νὰ δώσῃς τὸ ἐσπέρας;

ΣΑΤΑΝΑΣ.

Μὲ βλέπεις; μόνος εἰς τὴν γῆν περιπλανῶμαι·
[μόνος.

ΕΣΘΗΡ.

Καμμία δὲν ἀκολουθεῖ τὰ ἔχνη τῶν βημάτων
Τ' ἀποτοπούμενα ἐπὶ τῆς γλῶσσης τοῦ λειμῶνος·
Καμμία δὲν σὲ χαιρετᾷ διὰ θερμῶν βλεμμάτων
Ὅποταν ἐπανέρχῃσαι κατακκοπος;

ΣΑΤΑΝΑΣ.

Καμμία.

ΕΣΘΗΡ.

Καὶ εἶσαι τόσον εὐμορφος, καθὼς ὁ Νεεμίας·
Ἄλλ' εἰς τὸ βλέμμα του οἰκτὴ γαλήνη οὐρανία·
Δὲν εἶν' ἐκεῖνος; ἔρχεται μετὰ τῆς συνοδικῆς.

(Ἐτοιμάζεται ν' ἀναχωρήσῃ).

ΣΑΤΑΝΑΣ.

ὦ! ἄφες τὸ παρθετικὸν ν' ἀποθαυμάσω ὄμμα,
Καὶ τὸ ἄγνόν σου μέτωπον καὶ τὸ χρυσοῦν σου
[στέμμα·
Ἐν ὅσῳ εἶσαι ἄγγελος τοῦ οὐρανοῦ ἀκόμα
Ἐπίτρεψον μὲ ἐκθαμβῶν νὰ σὲ θαυμάσω βλέμμα.

Ταλαίπωρε! θ' ἀποδοθῆς τὴν νομφικὴν στολὴν σου
Καὶ δὲν θὰ τὴν περιδελθῆς ποτὲ, ὡ ποτὲ πλέον,
Καὶ ἔταν εἰς τὸν ποταμὸν ζήτησης τὴν μορφήν σου
Θα ἴδῃς κάλλος πάντοτε, ἀλλ' ἔχει τὸ ἀρχαῖον.

Τὸ ἄνθος θὰ γενῆ καρπὸς, ὁ ἔρω ἀγωνία·
Καὶ σὺ... ὡ κέρη, σ' ἀγαπῶ· καὶ ὁμως τὸ γνω-
[ρίσω

Εἰς ἄλλον ἡ καρδιά σου ἐδόθη· ἡ καρδιά,
Δι' ἣν τὸν οὐρανὸν αὐτὸν καὶ δεῦτερον χαρίζω.

ΕΣΘΗΡ.

Φοβοῦμαι, ἄνερ· ἐκπληκτος σὲ βλέπει ἡ ψυχὴ μου·
Εἶναι ὀξὺ τὸ βλέμμα σου, ὁ ὀφθαλμὸς σου μέλας,
Καὶ φλέγει ὅπως ὁ Σιμων ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου·
Τὸ μέτωπόν σου φοβερὰς κνεφορεῖ θυέλλας.

Ω! φύγε! ὡς ἡ ἄβυσσος μὲ παρσύρεις, νέε·
 Ἴδού ἐκεῖνος, εἰς αὐτὸν ἐγὼ ἀνήκω πλέον·
 Καὶ ἔρχονται αἱ συνοδοὶ τοῦ γάμου, αἱ Ἑβραΐαι·
 Νεάνιδες κομιζούσαι στεφάνους ἐξ ἀνθέων.
 (ὁ Σατανᾶς ὑποχωρεῖ εἰς τὰ βάθη τῆς σκηνῆς).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Ἐσθῆρ, Νεεμίας, χορὸς νεαρῶν καὶ
 νέων. Ὁ Σατανᾶς εἰς τὸ βάθος.

ΝΕΕΜΙΑΣ.

Ἐσθῆρ, δὲν εἶσαι εὐτυχῆς;

ἘΣΘΗΡ.

Σιωπά, μὴ ὀ δαίμων
 Φθονῆσθ τόσον ἔρωτα καὶ τόσην εὐτυχίαν.
 Καὶ πλησιάσθ κάτωχρος καὶ φθονερὸς καὶ τρέμων,
 Καὶ μεταβάλλῃ τὴν χαρὰν ἡμῶν εἰς τρικυμίαν.

ΝΕΕΜΙΑΣ.

Ἄλλ' ἡ καρδία πλημμυρεῖ.

ἘΣΘΗΡ.

(τῷ φράττει τὸ στόμα).

Σιωπά, Νεεμία·
 Ἄν ἡ καρδία πλημμυρῇ, σιωπά πρὶν δακρῶσθ·
 Θεῷ! εἰς τὴν μνήμην μου πικρὰ ἐπέπληθ προφητεία·
 Μὲ εἶπον—εἶμαι εὐτυχῆς—να μὴ ἀναφρονῶσθ.

ΝΕΕΜΙΑΣ.

Τίς σὲ τὸ εἶπε;

ἘΣΘΗΡ.

Μάγισσα.

ΝΕΕΜΙΑΣ.

Ἔστω κατηραμένη
 Ἡ τὴν χαρὰν οικιάσατα ψυχρῶς, ἐκ προοιμίου,
 Διὰ τὴν ἀρπάσθ ἀμοιβῆν ὀλίγου ἀργυρίου.

(Ὁ χορὸς πλησιάζει κομιζῶν ἄρθα).

α'. ἡμιχόριον ἀνδρῶν.

Ω ἀναξ τῶν ὀρέων,
 τὴν βώμην σου φοβεῖται
 ἡ τίγρις καὶ ὁ λέων.

β'. ἡμιχόριον γυναικῶν.

μὲ στέφανον στερεθῆτε
 ἀγροτικῶν ἀνθέων
 εἰς ἀνδρικήν καρδίαν
 εἰν' ἀνδρικός ὁ ἔρωσ,
 κ' αἰσθάνεται λατρεία
 πολὺ ἐνθερμότερος
 τὸ στῆθος ἀτιβάσσω.

Ω! εὐτυχῆς ἐκεῖνη
 ἥτις δειλῇ θά κλίνῃ
 ὑπὸ τὸ φίλημά σου,
 καθὼς τὸ ἄνθος νεύει
 ὁπότεν τὸ θωπεύει,
 ὁπότεν τὸ φιλεῖ
 ἢ αὐτὰ ἀπαλή.

ΣΑΤΑΝΑΣ.

(ἐρχόμενος ἐμπρὸς τῆς σκηνῆς).

Ω φλόγες τῆς κολάσεως! πικρὰ ἢ εὐωχία·
 Τὸν οἶνον ἄλλοι, εἰς ἐμὲ τὸ ἔξος ἀπομένει.
 Ἡ τελευτῆ—παράδοξος τῆς τύχης εἰρωνεῖα—
 Ἐμπρὸς μου ἵσταται φαιδρὰν στολὴν ἐνδεδυμένη.

Ω πόσον τὴν ἠγάπησα! τὸν Ἄδην καταλείπων
 εἰς τὴν μικρὰν καθύβην τῆς ἀόρατος ἠρχόμεν,
 Καὶ ἐλησμόνου καὶ ἀρὰν καὶ κλάσιν καὶ ῥυπον
 καὶ ἤμην ἄλλη ὑπαρξίς, καλὴ· ἀνεγεννώμην.

Καὶ τὸ γλυκὺ μεδίζιμα ἐγὼ τὸ εἶδα πρῶτος,
 Ἡ μήτηρ ἔπειτα! ποτὲ δὲν θά τὸ λησμονήσω·
 Καὶ ἐκαθήμεν ἀγροτικός εἰς τῆς νυκτὸς τὸ σκότος
 Ζητῶν τοῦ βρέφους τὴν ἀγνὴν πνοὴν τὸ ἀπορρο-
 [φῆσω.

ἤμην τὸ ἄνθος τοῦ ἀγροῦ, τερπνὸν τῆς ὕαρος ἤμην
 Κ' ἐμὲ πολλὰκις ἔθιγε τὸ ἄκρον τοῦ ποδὸς τῆς,
 Ὅπότεν πρὸ αὐτῆς δειλὸς καὶ τρέμων ἐκαθήμεν·
 Κ' ἐγὼ, ὀ δαίμων, ἔγινα ὀ φύλαξ ἀγγελὸς τῆς.

παντοῦ συνώδευα αὐτὴν ποτὲ δὲν ἦτο μόνη·
 Παρὰ τὴν φίλην τῆς σκιὰν ἠρχόμεν να καθῆσω.
 Καὶ ὅτε πάλιν ἐκλίνε πρὸς τὸν Θεὸν τὸ γόνυ
 Ὀλίγον τότε ἔλειψε κ' ἐγὼ νὰ γονατίσω...

Καὶ ὅτε τέλος ἤχησε φωνὴ περιπαθείας,
 Ἀπλήστως πάλιν ἤκουσα τὸ νεαρὸν τῆς σπῆ-
 [θος...
 Κανεὶς δὲν ἦτο δι' ἐμὲ, κανεὶς παλμὸς καρδίας·
 Ω! ἄς ἐσίγα κάλλιον, ἢ καὶν ἄς ἤμην λίθος!

Θεῷ καὶ ἀγγελικῆν ψυχὴν ὀ πόνος ἀμαυρόνει·
 Αὐτὸ τὸ δάκρυ στίγματα εἰς τὴν μορφὴν ἀφίνει·
 Τοιαύτην εὐτυχίαν τίς, να! τίς δὲν θά ἐφθονεῖ;
 εἶναι μεγίστη, φοβερὰ κακία ἢ ἄδύνη.
 Στέψατε μ' ἄνθη τὴν Ἐσθῆρ ὀ ἔσπερος ἐφάνη·
 Ἄς τὸν θαυμάσθ ἔσχατον διότι θ' ἀποθάνῃ...

Τί ὠφελεῖ εἰς δαίμονας, ἀκτίς φωτὸς ἁγίου;
 Θεῷ! εἰς τὰ σκότη πάντοτε περιπλανᾶται φοίκη,
 Καὶ εἶναι σκότος ἢ εἰκὼν τοῦ πεπτωκότος βίου·
 Εὐδαιμονία; εἰς ἡμᾶς ἢ κλάσις ἀνήκει.

Ω ἔχε, ἔχε Σαβαθὸν τὸν ὑψηλὸν σου θρόνον·
 Κράτει τὰ πάντα, τίποτε ἡμεῖς δὲν ἀπαιτοῦμεν.
 Ἔσο εὐδαίμων· ἔρμαια δὲν εἶμεθα τῶν πόνων;
 Ἀρκεῖ δὲν ἐθρηνήσαμεν ποτὲ καὶ δὲν θρηνοῦμεν.

Ἀλλὰ ἀποῦ ἀνήρπωσσε τὸ πᾶν τῶν πρὶν ἀγγέλων
 Ω! λάβε καὶ τὸν ἀσβεστον πόθον τῆς εὐτυχίας...
 Πρὸς τί τὰ ἄνευρα ἡμῶν ἀποῦ σιγῆ τὸ μέλλον;
 Ἡ ἄρες ν' ἀγαπήσωμεν κ' ἡμεῖς σιγῆμας βρα-
 [χείας.

Ὀλίγον μόνον ἔρωτα· ἢ κεφαλή ἄς κλίνῃ,
 Ἡ τεθλιμμένη κεφαλή, εἰς ἐρωμένην σπῆθος·
 Ὁ! ἄγγελοι... εἶναι πολὺ εὐδαιμονίας ἐκεῖνοι,
 Δὲν ἀγαπῶσιν ὡς ἡμεῖς, εἶναι ἄγνοι ὡς λίθος.

Ὀλίγον μόνον ἔρωτα· σταγόνα δρόσου μόνον·
 Ἀνάμνησιν τοῦ οὐρανοῦ ἐν μέσῳ τῆς γαϊνῆς·
 Πῶρ θέλομεν ἀντί πυρὸς καὶ ἀντί στόνου στίνας,
 Καὶ εἶνα μόνον ἀσπασμὸν ψυχῆς περιληψαμένης.

Ἰδέ μας, ἐκυροπόθημεν καὶ ἡ ἀθανασία
 Εἶναι ἀθάνατος πηγὴ βασάνων καὶ ὀδύνης·
 Συντριμμάτα τοῦ οὐρανοῦ ἐγκλείει ἡ καρδία.
 Ἀντανακλώντα εἴρωνα τὴν ὕψιν τῆς γαλήνης.

Ἰδέ μας ἀπεκάλυψε· αἰῶνας προχωροῦμεν,
 Βαδίζομεν ἀτέρμονα τὸν ἀκαλλῆ μας δρόμον,
 Καὶ μάτην ἀναπαύσεως σκιὰν ἐπιζητοῦμεν·
 Βαρεῖα εἶναι ἡ ἀρὰ αὐτὴ ἐπὶ τῶν ὤμων.

Καὶ τώρα θέλεις εὐτυχεῖς τοὺς ἄλλους ν' ἀνεχθῶ-
 [μεν;
 Ἀλλὰ ἐμάθημεν ἡμεῖς εἰς θλίψεις νὰ τρυφῶμεν.
 Στέψατε μ' ἄνθη τὴν Βοθήρ· ὁ ἔσπερος ἐφάνη,
 Ἄς τὸν θναυμάση ἔσχατον διότι ὁ ἀποθάνη.

α' ἡμιχόριον γυναικῶν.

Ἔστω φαιδρὸς ὁ βίος
 ὡς ἔαρὸς πρωΐα·
 ἄς ῥέει αἰωνίως
 γλυκὺς ὡς ἄρμονία.

β' ἡμιχόριον ἀνδρῶν.

Ἔσο σκιὰ προστάτις
 τοῦ ἀνθους τῶν λειμῶνων.
 ἔχε τὸν ἔσωτά της
 ὡς ἀμειβὴν σου μόνος.

α' ἡμιχόριον γυναικῶν.

Τὰς νύκτας τοῦ χειμῶνος
 ὅταν ὁ κέδρος τρίζει
 ὑπὸ πνοῇ ἀνέμων,
 ὁ ῥδοιπόρος τρέμων
 τὰ δάση διασχίζει
 περίφοβος καὶ μόνος.

Σεῖς παρὰ τὴν ἐστίαν
 ἀμέριμοι σιγῆτε.
 καὶ ἐπὶ σοῦ ἐκείνη
 τὴν κεφαλὴν της κλίνει,
 κ' εὐθύμως ἀκροᾶται
 τὴν ἐξω τρικυμίαν.

Ὁ μέλας ὀφθαλμὸς της
 ἐκφράζει εὐτυχίαν
 ἀπέραντον, σιγῶσαν·
 οὐδὲν φοβεῖται ὅστις
 αἰσθάνεται πλησίον
 καρδίαν ἀγαπῶσαν.

NEEMIAS.

Ἐπῆλθε νύξ' τὸν οὐρανὸν ἐν νέφος ἀναβαίνει·
 Σχιζοῦν τὰ σκότη ἀστραπαί· ἰδὲ τὰ ὄρη πέραν.
 Φλογίζονται· ἔλθῃ, Βοθήρ· τὸ δειπνὸν ἀναμείνει.

ΕΣΘΗΡ.

Ὡ! ἄς μὴ γίνῃ καταγίγς αὐτὴν κἄν τὴν ἐσπέραν...
 Εἶναι κελὸς ὁ οἰανός.

NEEMIAS.

ὁ δυστυχὴς φροντίζει
 Καὶ ἐρμηνεύει οἰωνούς καὶ θέλει προφητείας·
 Ἄλλ' ὁ εὐδαίμων ὡς ἡμεῖς, ἀμέριμος βαδίζει.

ΕΣΘΗΡ.

Εἶναι βραχεῖα ἡ στιγμὴ καὶ τῆς εὐδαιμονίας.
 Κ' ἐγὼ ν' ἀκούω θελγοῦσι τὴν θέλειαν βῶσαν·
 Ὅποιαν πνεῖ· ὁ βορρᾶς τὴν ἔκτασιν ταράττων·
 Νομίζω ὅτι μὲ λελεί μυστηριώδη γλώσσαν
 Ἀγνώστων ὄντων, συγγενῶν καὶ φίλων ἀσάτων.

Τότε ἐνώπιον ἡμῶν παρὰ ἡ εἰμαρμένη,
 Γογγύζουσα καὶ ἀκαμπτος ἀλλὰ μετὰ διακούων.
 Τὸ σκότος ἔχουσα μορφήν, καὶ περιβεβλημένη
 Τὸ φοβερὸν τῆς φύσεως ἐκεῖνο μεγαλεῖον.

NEEMIAS.

Τοιαύτην νύκτα ἡ ψυχὴ ποθεῖ νὰ ἀγαπᾶται·
 Εἶναι πατὴρ τοῦ ἔσχατος τὸ πένθος καὶ ὁ πόνος·
 Ἐν τῇ καρδίᾳ ἀπειροσ συμπαθεία γεννᾶται·
 Ἀλοῖμανον ἂν ἦναι τις τοιαύτην νύκτα μόνος.

Τότε ζητεῖ καὶ τὴν σκιὰν αὐτοῦ νὰ περιβάλῃ
 Καὶ εἰς τὴν γῆθην σπείρουσαν ἀκούει τὴν καρδίαν·
 Ζητεῖ τὸ ὄνειρον αὐτοῦ ἐν τῇ ἀνεμοσάλῃ
 Καὶ ὕπνον ἐπειτα βαθῶν εἰς τὴν συγγῆν σκοτίαν.

ΕΣΘΗΡ.

Τὸ μέλαν νέφος θλονὲν ταχέως ἀναβαίνει.

NEEMIAS.

Παρθέναι, προχωρήσατε· ἐρχόμεθα πλησίον.

ΣΑΤΑΝΑΣ.

Μέχρι τοῦ οἴκου ἱκανὴ ὁδὸς ἀναπομένει
 Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τεινεται — πρὸς τὸ νεκροτα-
 [φεῖον.
 (Ὁ χορὸς προχωρεῖ καὶ ἀκολουθεῖ ὁ Νεεμίας
 κρατῶν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὴν Βοθήρ).

Ἀστράπτει.

NEEMIAS.

Δίς μοι τὸν πρῶτον ἀσπασμόν.

ΣΑΤΑΝΑΣ.

Ἐν φίλημα! ὦ σκότη!

NEEMIAS.

Τοιοῦτο φίλημα γλυκὺ δεμβάζει τὸ παιδίον,
 Ὅποιαν οἱ παλμοὶ αὐτοῦ ἐγείρονται οἱ πρῶτοι
 Τὴν ὥραν καθ' ἣν φέβεται τὸ ῥόδον καὶ τὸ ἴον.

Εὐδαίμων ὅστις ὑπερβάς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν
 Τὰ νεαρά του ὄνειρα ἀγνά φυλάξῃ, φίλην,
 Καὶ σῶση αἰσθημα παιδὸς εἰς ἀνδρικήν καρδίαν,
 Καὶ πρὸς τοιοῦτον ἀσπασμὸν ἀμολύντα τὰ χεῖλην.

ΣΑΤΑΝΑΣ.

Ὡ κἄν σεῖς, νάνοι ἄνθρωποι, σεῖς, τέκνα τῆς δαυ-
 [λείας
 Ὅταν τὸ ἄμμα ἐρυθρὸν ἐκ τῶν πολλῶν δακρῶων
 Φεύγῃ τὸν ἥλιον, ζητῇ τὸν πέπλον τῆς σκοτίας,
 Ὡς ῥίπτουμεν ἔν σκύβαλον, λακτίζετε τὸν βίον.

Ἀστράπτει.

Ὡς γίγαντες ἐγείρεσθε καὶ σκίζετε τὰ στήθη
 Τῆς γῆς, ἀσπλάγχνου μητριᾶς, ἐν ᾗ θά κοιμη-
 [θῆτε
 Καὶ πέραν χάσκει ἄγνωστον καὶ αἰωνίον λήθη...
 Ἐνίοτε διστάζετε ταλαίπωροι καὶ ζῆτε!

Ἀστράπτει.

Ἡμεῖς! ἀλλ' ἀτελεύτητος ἡ νύξ ἡμῶν ἀπλοῦται.
 Χαιμῶν αἰώνιος, βορρᾶς ψυχρῶς, ἀνεμοζάλη,
 Καὶ μίᾳ θριξ ἀπὸ ἡμῶν δὲν πίπτει, δὲν νε-
 [κροῦται.
 Καρδίαν ἔχομεν καὶ ζῆ καὶ αἰωνίως πάλλει...

Ἀστράπτει.

Ἐν κἄν, ἐν δάκρυ; ... οὐδ' αὐτό· τὸ δάκρυ τῶν
 | δαιμόνων,
 Ὡ τί θά ἦτο! κόσμος εἰς φρικώδους ἀνταρσίας,
 Ἀλλὰ καὶ πτώσεως οἰκτρᾶς, ἀνάνδρου μετα-
 [νοίας.
 Οἱ ἄγγελοι κ' οἱ σκώληκες δακρῶν, αὐτοὶ μόνον.

(Τὸ ζεῦγος φθάνει εἰς τὴν διασταύρωσιν τῶν
 ὁδῶν ὧν ἡ μία φέρει πρὸς τὸ κοιμητήριον· πίπτει
 κεραινὸς ἐπὶ τῆς Εσθῆρ καὶ τὴν καταβάλλει. Ὁ
 Νεεμίας παράφορος ἐκ τῆς ἐδύνης κλίνει τὸ γόνυ
 πρὸ τῆς νεκρᾶς).

ΣΑΤΑΝΑΣ.

Πῦρ τοῦ οὐρανοῦ, πῦρ τοῦ οὐρανοῦ τὸ πρῶτον σὲ
 [λατρεῖω.
 Τετέλεσται· ἀπέμεινα ἐγὼ καὶ ἡ σκοτία·
 Δὲν εἶναι ψεῦδος καὶ τὸ φῶς; πρὸς τί νὰ τὸ πι-
 [στεύω;
 Ἄλλ' ὄχι· μένει σύντροφος ἐμοῦ ἡ φιλαυτία.

Ἡ φιλαυτία, ἡ ἰσχὺς ἡ μόνη τῆς κακίας·
 Ἀδάμαστος πεποίθησις τῶν ἐγκαταλειφθέντων,
 Ὀργίλη καὶ ἀγέρωχος θεὸς τῶν συντριβέντων.
 Ὄχι παράπονον, ποτε· ἐκτὸς τῆς βλασφημίας·

Σκληρότερος ἀδάμαντος, τραχύτερος τοῦ βράχου
 Μετὰ τοιαύτην συμφορὰν, ὧ πλέον τί φοβοῦμαι;
 Καὶ δύναμαι δι' ὀφθαλμοῦ νὰ ἴδω ἀταράχου
 Τὸν κόσμον καταπίπτοντα. — Ἐγὼ ἐπικαλοῦμαι.

Ἄς σωρευθῶσιν ἐπ' ἐμὲ ἀραὶ, ἄς σωρευθῶσι.
 Τοῦ ἄδου τρίς βελύτερον ἄς μὲ καταθυβίσῃ·
 Οἱ ἀδελφοί μου δαίμονες ἄς μὲ ἀπαρνηθῶσιν·
 Ἐγὼ θά μείνω δι' ἐμέ· ἀρκεῖ· τίς θά τολμήσῃ;

(Γίνεται ἄφαντος ἐν τῷ σκότει).

Δ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΕΛΟΣ.